

Dosarul nr. 2rac-316/21
2-15210361-01-2rac-21122021

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Botanica) jud.: S. Teleucă
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud.: A. Panov, M. Moraru, A. Minciuna
Instanța de recurs - (Curtea Supremă de Justiție) jud.: I. Sîrcu, G. Stratulat, I. Oprea, I. Diaconu, I. Corolevski

DECIZIE

12 ianuarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Mariana Pitic
Victor Burduh
Dumitru Mardari

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Volta”,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea
pe Acțiuni „Camerton” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Volta”,
intervenient accesoriu Alexandr Ibrașim, cu privire la înlăturarea obstacolelor în
folosirea bunului imobil și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 9 noiembrie 2012, SA „Camerton” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva SRL „Electromotor Service”, după redenumire - SRL „Volta”,
intervenient accesoriu Alexandr Ibrașim, solicitând: obligarea companiei pârâte de a
permite accesul SA „Camerton” la clădirea cu destinație nelocativă cu nr. cadastral
xxxxx, cu suprafața de 453,4 m.p., amplasată în mun. Chișinău, str. xxxxx, (nr.002)
pe întreg perimetrul acesteia; obligarea companiei pârâte de a demola parțial gardul
instalat pe perimetrul terenului aferent din mun. Chișinău, str. xxxxx, cu suprafața
de 0,258 ha; compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, s-a indicat că în rezultatul încheierii contractului de
vânzare-cumpărare nr.1575 din 31 mai 2006, compania reclamantă SA „Camerton”
a devenit proprietar al bunului imobilul cu destinație nelocativă, cu nr. cadastral
xxxxx, cu suprafața de 453,4 m.p., amplasată în mun. Chișinău, str. xxxxx, (nr.002).

Iar, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 21 ianuarie 2009,
proprietar al terenului aferent amplasat în mun. Chișinău, str. xxxxx, cu suprafața de
0,258 ha, a devenit Alexandr Ibrașim.

S-a invocat că ulterior dobândirii drepturilor de proprietate asupra bunurilor
imobile menționate, compania pârâtă a limitat dreptul companiei reclamante de a
gestiona propriile imobile, din motivul construcției pe perimetrul lotului de teren a
unui gard metalic, care a fost edificat în lipsa autorizației de construire, iar prin

instalarea acestuia, SA „Camerton” este în imposibilitate de a desfășura activitatea de producere.

Din cauza instalării gardului, este îngrădit accesul automobilelor întreprinderii SA „Camerton”, precum și al autospecialelor antrenate în evacuarea gunoiului menajer și industrial, derivat din activitatea întreprinderii.

Prin hotărârea din 19 decembrie 2014 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SA „Camerton” împotriva SRL „Volta” (SRL „Electromotor Service”).

S-a obligat SRL „Volta” (SRL „Electromotor Service”) să permită accesul SA „Camerton” la clădirea cu destinație nelocativă, cu nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 453,4 m.p., amplasată în mun. Chișinău, str. xxxxx, (nr. 002), pe întreg perimetrul acesteia, cu demolarea parțială a gardului instalat pe perimetrul terenului cu suprafața de 0,258 ha, aferent clădirii menționate.

S-a încasat de la SRL „Volta” (SRL „Electromotor Service”) în beneficiul SA „Camerton”, cu titlu de cheltuieli de judecată, pentru achitarea taxei de stat, suma de 100 lei.

La 24 decembrie 2014, SRL „Volta” a contestat cu apel hotărârea din 19 decembrie 2014 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău.

Prin decizia din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de SRL „Volta” și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 17 iunie 2015, SRL „Volta” a contestat cu recurs decizia instanței de apel.

Prin decizia din 16 septembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de SRL „Volta”.

S-a casat decizia din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 19 decembrie 2014 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată depusă de SA „Camerton” împotriva SRL „Volta”, intervenient accesoriu Alexandr Ibrașim, cu privire la înlăturarea obstacolelor în folosirea bunului imobil și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 1 noiembrie 2021, Agentul guvernamental al Republicii Moldova, Oleg Rotari, a depus cerere de revizuire, solicitând admiterea acesteia; recunoașterea expresă a încălcării drepturilor companiei reclamante, garantate de art. 6 § 1 din Convenție și de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție; casarea deciziei din 16 septembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție și rejudecarea recursului declarat de SRL „Volta”; ținând cont de eventuala constatare a unei încălcări, prin aplicarea directă a art. 41 din Convenție, acordarea despăgubirii pentru prejudiciul moral (eventual, și a costurilor și cheltuielilor în contextul depunerii cererii la Curtea Europeană a Drepturilor Omului), din contul bugetului de stat al Republicii Moldova prin intermediul Ministerului Justiției; dispunerea executării imediate a deciziei cu privire la acordarea satisfacției echitabile, prin eliberarea titlului executoriu de către Curtea Supremă de Justiție în acest sens.

Prin încheierea din 15 decembrie 2021 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova, Oleg Rotari.

S-a constatat încălcarea drepturilor companiei reclamante SA „Camerton”, garantate de art. 6 § 1 și de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în cauza civilă la

cererea de chemare în judecată depusă de SA „Camerton” împotriva SRL „Volta”, intervenient accesoriu Alexandr Ibrașim, cu privire la înlăturarea obstacolelor în folosirea bunului imobil și încasarea cheltuielilor de judecată.

S-a acordat companiei reclamante SA „Camerton” satisfacția echitabilă pentru încălcările constatate, prin aplicarea directă a art. 41 din Convenție, în cuantum de 2000 de euro, în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral.

S-a încasat de la bugetul de Stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul SA „Camerton” suma de 2000 de euro, convertiți în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei, la data transferului.

S-a casat decizia din 16 septembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție.

S-a reținut prezenta cauză civilă în procedura Curții Supreme de Justiție pentru examinarea recursului declarat de SRL „Volta” împotriva deciziei din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea soluției, Colegiul lărgit a reținut că urmare a emiterii deciziei din 16 septembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție, compania reclamantă SA „Camerton” s-a adresat cu plângere Curții Europene a Drepturilor Omului, invocând încălcarea art. 6 § 1 și art. 1 din Protocolul nr.1 la Convenție.

Iar, la 9 februarie 2021 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat Guvernului Republicii Moldova plângerea SA „Camerton” SA vs. Republica Moldova.

Curtea a constatat că odată cu adoptarea unei soluții noi de respingere a acțiunii de către instanța de recurs, fără a fi organizată o ședință publică sau acordată posibilitatea companiei reclamante de a-și expune poziția verbal, dând circumstanțelor cauzei o nouă interpretare și substituind constatările unui raport de expertiză cu propriile constatări de natură tehnică, în lipsa unor răspunsuri clare și exhaustive și o motivare insuficientă, instanța a admis încălcarea drepturilor garantate de art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Astfel, Curtea a solicitat Guvernului Republicii Moldova prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cererii prin prisma întrebărilor formulate în circumstanțele de fapt. Totodată, a propus Guvernului să ajungă la un acord de reglementare amiabilă a prezentei cauze.

Iar, la 29 martie 2021 Agentul guvernamental al Republicii Moldova a inițiat procedura de reglementare amiabilă a prezentei cauze.

La 1 noiembrie 2021, Agentul guvernamental a depus cerere de revizuire în temeiul 449 lit. g) din Codul de procedură civilă.

Având în vedere constatările Curții Europene a Drepturilor Omului că întreprinderea reclamantă SA „Camerton” nu a avut parte de un proces echitabil în instanțele naționale, prin încheierea din 15 decembrie 2021 Colegiul lărgit a concluzionat că faptul inițierii procedurii de reglementare pe cale amiabilă a cauzei impune admiterea cererii de revizuire și reținerea cauzei în procedura Curții Supreme de Justiție pentru examinarea recursului declarat de SRL „Volta” împotriva deciziei din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău.

La 16 decembrie 2021 a fost reînregistrat repetat recursul declarat de SRL „Volta” împotriva deciziei din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău.

La 10 ianuarie 2022, reprezentantul SA „Camerton”, avocatul Dorin Cimil, a depus referință la recursul declarat de SRL „Volta”, solicitând respingerea recursului și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 30 000 lei.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Art. 444 din Codul de procedură civilă, prevede că recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Deși alin. (3) al normei enunțate specifică concret care încălcări sau erori se consideră drept omisiuni procedurale, alin. (4) menționează că și săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, iar alin. (5) al normei date prevede că temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Astfel, examinând recursul declarat împotriva deciziei din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău, în limitele controlului de legalitate, în raport cu criticele invocate în cererea de recurs și referință, pe baza materialelor din dosar, în coroborare cu normele de drept aplicabile, Colegiul consideră că acesta urmează a fi admis, cu casarea integrală a deciziei și trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

Potrivit art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

Conform art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 130 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.

Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.

Conform art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Art. 241 alin. (1-5) din Codul de procedură civilă prevede că instanța judecătorească adoptă hotărârea în numele legii.

Hotărârea judecătorească constă din partea introductivă și partea dispozitivă. În cazurile prevăzute la art. 236 alin. (5), hotărârea judecătorească constă din partea introductivă, partea descriptivă, motivare și dispozitiv. Fiecare parte a hotărârii se evidențiază separat în textul acesteia.

În partea introductivă se indică locul și data adoptării, denumirea instanței care o pronunță, numele membrilor completului de judecată, al greșierului, al părților și al celorlalți participanți la proces, al reprezentanților, obiectul litigiului și pretenția înaintată judecății, mențiunea despre caracterul public sau închis al ședinței.

În partea descriptivă se indică succint pretențiile reclamantului, obiecțiile pârâtului și explicațiile celorlalți participanți la proces.

În motivare se indică: circumstanțele cauzei, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.

Totodată în conformitate cu art. 373 alin. (1-3) din Codul de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Iar conform prevederilor art. 390 alin. (1) lit. e), f) din Codul de procedură civilă, decizia instanței de apel trebuie să conțină: motivele concluziilor instanței de apel și referirea la legea guvernantă, concluziile instanței de apel în urma examinării apelului.

În altă ordine de idei, Colegiul notează că Codul de procedură civilă consacră principiul general după care orice hotărâre judecătorească trebuie să fie motivată și

să reprezinte premisa pentru soluția din dispozitiv. Această dispoziție este edictată atât în interesul unei bune administrări a justiției și încrederii ce trebuie să inspire justițiabililor, cât și pentru a se da instanțelor superioare posibilitatea de a controla judecata primelor instanțe.

Pentru satisfacerea acestui principiu, judecătoria fondului urmează să arate motivele de fapt și de drept care au format convingerea lor, să enunțe cele constatate și dovezile care au determinat-o.

La capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată, CtEDO a statuat în repetate rânduri necesitatea motivării hotărârilor, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (Hirvisaari vs. Finlanda).

În acest sens se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cerințele și obiecțiile formulate de către părți.

Instanțele judecătorești sunt obligate să-și motiveze soluțiile și concluziile, să furnizeze toate răspunsurile la întrebările care sunt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărâre.

Omiterea aspectului dat constituie o încălcare a art. 6 § 1 din CEDO, care garantează oricărei persoane dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale.

În prezenta cauză, instanța de recurs constată că SA „Camerton” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Volta”, intervenient accesoriu Alexandru Ibrașim, solicitând obligarea companiei pârâte de a permite accesul SA „Camerton” la clădirea cu destinație nelocativă cu nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 453,4 m.p., amplasată în mun. Chișinău, str. xxxxx, (nr.002) pe întreg perimetrul acesteia; obligarea companiei pârâte de a demola parțial gardul instalat pe perimetrul terenului aferent din mun. Chișinău, str. xxxxx, cu suprafața de 0,258 ha; compensarea cheltuielilor de judecată.

Judecând cauza, prin hotărârea din 19 decembrie 2014 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, s-a admis acțiunea, s-a obligat SRL „Volta” să permită accesul SA „Camerton” la clădirea cu destinație nelocativă, cu nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 453,4 m.p., amplasată în mun. Chișinău, str. xxxxx, (nr.002), pe întreg perimetrul acesteia, cu demolarea parțială a gardului instalat pe perimetrul terenului cu suprafața de 0,258 ha, aferent clădirii menționate și s-a încasat de la SRL „Volta” în beneficiul SA „Camerton”, cu titlu de cheltuieli de judecată pentru achitarea taxei de stat, suma de 100 lei.

La 24 decembrie 2014, SRL „Volta” a contestat cu apel hotărârea din 19 decembrie 2014 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău.

În esență, compania apelantă a motivat cererea de apel inclusiv și în baza argumentului că prima instanță nu s-a expus explicit asupra tuturor concluziilor experților și asupra demersului prin care reprezentantul SRL „Volta” a obiectat împotriva raportului de expertiză și a solicitat respingerea acestuia, potrivit art. 158 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

Judecând apelul declarat de SRL „Volta”, prin decizia din 13 mai 2015, Curtea de Apel Chișinău l-a respins și a menținut hotărârea din 19 decembrie 2014 a Judecătoria Botonica, mun. Chișinău.

Nefiind de acord cu soluția instanțelor de judecată ierarhic inferioare, SRL „Volta” a declarat recurs.

Reprezentantul companiei recurente a invocat netemeinicia și ilegalitatea deciziei, susținând că aceasta este pasibilă de a fi casată în temeiul prevederilor art. 432 alin. (2) lit. a) și lit. c) din Codul de procedură civilă.

În esență, în recurs s-a invocat că instanțele de judecată au ignorat prevederile art. 158 din Codul de procedură civilă, când au pus la baza soluției adoptate Raportul de expertiză nr.1284 din 17 iulie 2014, contestat de SRL „Volta” din motivul că nu cuprinde o descriere amplă a investigațiilor, iar concluziile experților contravin prevederilor art. 14 alin. (1) lit. a) și e) din Legea nr.163 din 9 iulie 2010 privind autorizarea efectuării lucrărilor de construcție.

Deci, s-a remarcat că ambele instanțe de judecată nu au aplicat prevederile art. 158 alin. (3) din Codul de procedură civilă, prin prisma căruia, lipsa unui răspuns la toate întrebările ordonatorului expertizei judiciare din partea experților judiciari, servește drept temei de respingere al raportului de expertiză.

Astfel, referitor la argumentul dat, s-a susținut că instanța de fond și cea de apel, nu au luat în considerare că Raportul de expertiză nr.1284 din 17 iulie 2014 este unul vag, incomplet, neobiectiv și contrar prevederilor art.5 din Legea nr.1086 din 23 iunie 2000.

Un alt argument al recursului este că instanțele de fond, dispunând demolarea parțială a gardului din plasă metalică pentru a permite accesul SA „Camerton”, au încălcat de fapt dreptul de proprietate nu al acesteia, ci al companiei pârâte.

Referitor la acest aspect, consideră că prin concluziile lor, instanțele nu au constatat și elucidat care anume atribut al dreptului de proprietate al companiei reclamante a fost încălcat de către cea pârâtă.

În concluzie, s-a remarcat că atât instanța de fond cât și cea de apel, nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au stat la baza soluției adoptate, totodată, la pronunțarea hotărârilor s-au bazat doar pe declarațiile reprezentantului companiei reclamante, fără a ține cont de relevanța probelor și aprecierea corectă a lor.

Judecând recursul, Colegiul consideră criticile aduse în cererea de recurs întemeiate.

Și anume, pornind de la argumentele recursului, Colegiul lărgit constată că într-adevăr, decizia instanței de apel prezintă deficiențe în motivare și este ambiguă, deoarece instanța de apel a examinat cauza dedusă judecării în mod superficial, iar soluția a fost dată fără o analiză cuvenită a tuturor pretențiilor din acțiune și a argumentelor invocate în cererea de apel.

Colegiul constată că contrar prevederilor legale reținute mai sus, soluția adoptată de către instanța de apel nu satisface criteriile temeiniciei unui act judecătoresc, deoarece din textul acesteia nu se deduce nici o concluzie asupra argumentelor din cererea de apel referitoare la respingerea de către prima instanță a demersului înaintat de reprezentantul companiei apelante în conformitate cu art. 158 alin. (5) din Codul de procedură civilă, prin care a obiectat împotriva Raportului de

expertiză nr.1284 din 17 iulie 2014 și împotriva altor probleme ce țin de acesta, fără a motiva soluția în sensul dat.

La fel, din textul deciziei nu se reliefează nici o concluzie în privința argumentelor ce vizează demersul înaintat conform prevederilor art. 152 alin. (2) și art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, prin care a solicitat invitarea experților în ședință de judecată pentru audierea acestora.

Instanța de recurs accentuează că prin decizia din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău, Colegiul instanței de apel, preluând concluziile hotărârii, a conchis doar că prima instanță a respins demersul cu privire la invitarea și audierea experților în ședință de judecată prin încheiere protocolară, în cadru ședinței din 3 decembrie 2014.

Însă, au rămas neexamine de către instanța de apel aspectele referitoare la criticile reprezentantului companiei apelante în privința Raportului de expertiză nr.1284 din 17 iulie 2014, contestat.

În context, este cert că instanța de apel nu a elucidat argumentul că, instanța de apel a omis să dea apreciere raportului de expertiză în conformitate cu legislația de procedură, sub aspectul exactității, obiectivității și plenitudinii cercetărilor, precum și al eficienței și caracterului fundamental al metodelor de cercetare folosite la efectuarea expertizei, potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr.1086 din 23 iunie 2000 cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale.

Astfel, corelând circumstanțele expuse cu normele legale citate supra, instanța de recurs ajunge la concluzia că soluția adoptată de către instanța de apel este nemotivată.

Colegiul reiterează că, motivarea este un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a art. 239 din Codul de procedură civilă și art. 6 alin. (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În contextul dat, instanța de recurs constată că instanța de apel a eșuat în a da un răspuns convingător la expunerile de bază invocate de reprezentantul SRL „Volta” în apelul declarat împotriva hotărârii din 19 decembrie 2014 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău.

Corelând prevederile legale procedurale naționale cu jurisprudența CtEDO referitor la obligația instanțelor naționale de a-și motiva soluțiile, Colegiul conchide că circumstanțele expuse anterior denotă că instanța de apel nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 373 din Codul de procedură civilă. Iar aceasta nu poate echivala decât cu încălcarea dreptului la un proces echitabil al recurentelor, inclusiv dreptul de acces liber la justiție în raport cu obligația instanței de „a auzi” justițiabilii, garantat de art. 20 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenție.

În concluzie, fiind constatate încălcările menționate, Colegiul consideră că singura soluție legală și rezonabilă este casarea integrală a deciziei și trimiterea spre rejudecare a cauzei.

La rejudecare, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate, să verifice circumstanțele importante și probele administrate și, reexaminând cauza, să

emită o hotărâre legală și întemeiată, respectând dreptul garantat al participanților la proces la un proces echitabil.

Totodată, instanța de apel urmează să înlăture orice ambiguitate de natură să permită o interpretare destul de echivocă, inclusiv cu referire la dreptul de servitute, care nu este un drept absolut și nu poate fi interpretat neapărat în favoarea celui care necesită un asemenea drept.

Acest aspect este important pentru elucidarea, în special, în cazul în care un bun imobil, ca cel al companiei reclamante, are acces prin intermediul a două intrări, ambele fiind în proprietate publică, și nu privată, în situația în care compania reclamantă ar putea să utilizeze unul din acestea ca și cum ar fi proprietatea sa privată.

Având în vedere faptul că s-a constatat că decizia contestată nu satisface standardele procedurale ale legalității și temeiniciei unui act judecătoresc, iar această eroare nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de SRL „Volta”, de a casa integral decizia din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău și a trimite cauza spre rejudecare în instanța de apel, la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

În conformitate cu art. 444 și 445 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Codul de procedură civilă Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Volta”.

Se casează integral decizia din 13 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău.

Cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Camerton” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Volta”, intervenient accesoriu Alexandr Ibrașim, cu privire la înlăturarea obstacolelor în folosirea bunului imobil și compensarea cheltuielilor de judecată, se trimite spre rejudecare în instanța apel, la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Maria Ghervas

Mariana Pitic

Victor Burduh

Dumitru Mardari